

Coalicions per Catalunya

GEMMA CALVET | Actualitzada el 28/08/2012 00:00

Aquest estiu s'han produït diverses propostes i reclams d'unitat en la política catalana. Malgrat que s'ha volgut incorporar l'*anar plegats* com a lema, el cert és que tenim dos escenaris oberts. El primer, una Syriza catalana basada en el sobiranisme d'esquerres, integrada per Esquerra i Iniciativa, incorporant-hi les CUP, altres forces i els moviments socials que volguessin apostar per una nova mobilització política amb vocació de governar des de l'independentisme comunitarista i transformador. Aquesta és sense dubte la gran necessitat a Catalunya si atenem fets com el fracàs del capitalisme financer, la fragmentació existent i la gran abstenció fruit de la desafecció.

L'altra seria la proposta impulsada per Oriol Junqueras d'incorporar CIU a una coalició amb Iniciativa. Segurament moltes persones de sentir social creuen que vivim temps que requereixen unitat, però també és cert que una cosa són coalicions electorals -i l'aposta de la unitat de les esquerres independentistes és clau- i una altra pactes de governs possibles, com ho va ser el govern d'Ibarretxe amb Ezker Batua al País Basc.

Les connotacions històriques que comporten els conceptes *esquerres* o *progressista* i la memòria dels tripartits són un llegat incòmode. Ara bé, cal saber qui som per poder dir on volem ser. Cal reafirmar-se en principis essencials i tenir la mà estesa a pactar governs. I aquest és l'autèntic repte de la política catalana. El PSC, renunciant a la Hisenda pròpia, ja ha dit on és: fora de l'independentisme.

L'any 2005 el polític italià Nichi Vendola va sorprendre en guanyar unes eleccions com a candidat d'esquerres en una regió catòlica i conservadora com la Pulla. El seu carisma, que l'ha fet repetir èxit electoral l'any 2010, ha vingut de la seva capacitat de fer i d'explicar política d'esquerres d'una manera nova, així com del coratge a l'hora de lluitar contra la corrupció i el crim organitzat. "Les famílies polítiques són velles", afirma. Essencialment, Vendola aporta una mirada crítica a la lògica de partits, una mirada que potser cal incorporar al debat actual a l'entorn de les possibles coalicions electorals a Catalunya.

Les famílies socials han incorporat formes noves, àmplies i diverses de fer família. Semblantment, la política ha de superar dinàmiques orgàniques i sectàries sovint massa vinculades a les esquerres, que s'han fragmentat en la recerca de l'autenticitat perduda. Les dretes, en canvi, han estat capaces de mantenir forces majoritàries en coalicions que han viscut en un sotrac intern permanent però que les han portat a una major accessibilitat al poder.

Vendola recorda el mite d'Enees, que davant la crema de Troia, s'endú el cadàver del seu pare a l'esquena, funda una nova ciutat, no reproduïx l'antiga, però sap respectar i enterrar el cos del seu progenitor. Cal tenir capacitat d'evolució sabent que hi ha formes i desvalors inherents a la política desenvolupada des de les esquerres que s'han de saber enterrar.

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

S'han d'explicar les obscenitats i corrupció dels "palaus", acceptar la complexitat del fet de governar, no sacrificar compromisos essencials en drets socials i fer front a l'eclosió de l'Europa neoliberal i al creixent vot a l'extrema dreta amb polítiques d'esquerres alternatives solvents. Cal fer-ho, això sí, reconeixent els errors de la socialdemocràcia o dels invents com la Tercera Via de Blair, i explicant que el fracàs va venir de la doble moral en el que fa referència a polítiques de seguretat i al sistema financer.

Vendola demana una esquerra en què es pugui discutir de les coses, basada en idees de sobirania, autonomia i flexibilitat. I si escau, fer pactes de govern pel bé comú. Catalunya vol guanyar la independència i això serà possible si cada força política, sabent qui és i on és, té una actitud de mà estesa.

La crisi és filla d'una certa idea de riquesa: la globalització es va dirigir molt més als mercats financers que no pas a l'economia productiva. S'està amenaçant la democràcia, s'està buidant el pes decisor de la política dels estats. Cal facilitar la transformació de la indignació en resposta política. Cal reconstruir Europa des dels drets col·lectius, i cal coratge, no mantenir dogmatismes, i barrejar-se per canviar el curs dels esdeveniments.

A Catalunya la indignació ha construït l'Assemblea Nacional, i l'Onze de Setembre la resposta serà forta. La política catalana no es pot perdre en estratègies per rascar vots. Ha de creure en els seus projectes i els interessos que representen. Només podem avançar des de la coherència.

PUBLICITAT

cipa i guanya...!!

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

[Les eleccions del 'what if...?'](#)[De les 'policies' a la 'politics'](#)[La màscara legal de la dominació](#)

iiF